

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Luce Menciemu

(Sprawa C-524/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Brak zapłaty należnego VAT — Sankcje — Przepisy krajowe przewidujące sankcję administracyjną i sankcję karną za ten sam czyn — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Karnoprawny charakter sankcji administracyjnej — Tożsamość czynu — Artykuł 52 ust. 1 — Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem — Przesłanki]

(2018/C 166/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bergamo

Strony w postępowaniu głównym

Luca Menci

przy udziale: Procura della Repubblica

Sentencja

1) Artykuł 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom krajowym, na podstawie których można wszcząć postępowanie karne przeciwko osobie z tytułu braku zapłaty podatku od wartości dodanej należnego w ustawowych terminach, podczas gdy na tę samą osobę za ten sam czyn nałożono już niepodlegającą zaskarżeniu sankcję administracyjną o charakterze karnym w rozumieniu tegoż art. 50, pod warunkiem, że przepisy te:

- zmierzają do realizacji celu interesu ogólnego, który uzasadnia taką kumulację postępowań i sankcji, czyli zwalczanie przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, a owe postępowania i sankcje powinny służyć celom dodatkowym,
- zawierają zasady zapewniające koordynację ograniczającą do tego, co ściśle niezbędne, dodatkowy ciężar ponoszony przez zainteresowane osoby w wyniku kumulacji postępowań, oraz
- przewidują zasady pozwalające zapewnić, że surowość wszystkich nałożonych sankcji zostaje ograniczona do tego, co jest ściśle niezbędne w stosunku do wagi danego przestępstwa.

- 2) Do sądu krajowego należy zapewnienie, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, że ciężar wynikający konkretnie dla danej osoby ze stosowania przepisów krajowych spornych w postępowaniu głównym oraz dopuszczonej przez te przepisy kumulacji postępowań i sankcji nie jest nadmierny w stosunku do wagi popełnionego przestępstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 14.12.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 22 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – postępowania wszczęte przez Agnieškę Anisimovienė i in. (C-688/15) oraz „Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ (C-109/16)

(Sprawy połączone C-688/15 i C-109/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów — Dyrektywa 94/19/WE — Artykuł 1 pkt 1 — Depozyty — Sytuacje przejściowe w ramach normalnych operacji bankowych — Dyrektywa 97/9/WE — Artykuł 2 ust. 2 akapit drugi — Środki finansowe należne inwestorom bądź należące do nich i posiadane w ich imieniu w związku z operacjami inwestycyjnymi — Instytucja kredytowa emitująca papiery wartościowe — Środki finansowe wpłacone przez jednostki do tej instytucji kredytowej tytułem subskrypcji przyszłych papierów wartościowych — Stosowanie dyrektywy 2004/39/WE — Upadłość rzeczony instytucji przed wyemitowaniem danych papierów wartościowych — Przedsiębiorstwo publiczne odpowiedzialne za systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów — Możliwość powołania się na dyrektywy 94/19/WE i 97/9/WE względem tego przedsiębiorstwa)

(2018/C 166/03)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agnieška Anisimovienė i in.

przy udziale: bankas „Snoras” AB, w likwidacji, „Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ, bankas „Finasta” AB (C-688/15)

„Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ

przy udziale: Alvydas Raišelis, bankas „Snoras” AB, w likwidacji (C-109/16)

Sentencja

- 1) Przepisy, po pierwsze, dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów, a po drugie, dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że rozszczenia dotyczące środków finansowych, którymi obciążone zostały rachunki należące do jednostek w instytucji kredytowej i przekazanych na rachunki otwarte w imieniu tej instytucji tytułem subskrypcji przyszłych papierów wartościowych, które miała ona wyemitować, w wypadku gdy emisja tych papierów nie została jednak przeprowadzona w związku z upadłością tej instytucji, są objęte zarówno systemami rekompensat dla inwestorów przewidzianymi przez dyrektywę 97/9, jak też systemami gwarancji depozytów przewidzianymi przez dyrektywę 94/19.